

aast oli saanud, senna peale. Ja et se jälle nenda Jumala tahtmine oli, hakas se peale poogitud ols heoste kasvama ja läks suureks, ja se kirspuu kaswas kõrgemaks ja ilusamaks kui lõik teised Jüri aea puud. Ja kes tahetümne aasta aeval ri olnud seäsl käinud, ei wöinud ega puud ega meest, kes puud oli kaswatanud enam äratunda. Ilusad olid nemad mõlemad peält näha, kui nemad ühel püvas pääwas õhtu teine teise förwas seisid, kirspuu täis länu marju ja tema peremees rahu ja rõõmuga südames, mis aina ilusa noore mehe näu peält hilgas. Sellepärast ei olnud ka mite imels panna, et se mees neid ei tunnud, kes praegu aea taga luurides käis, nagu kurdaks tema pääwa aeval küla tänawasse astuda. Möldre Jüri aga tundis, et se ärafadunud poeg, kes valju jalgu käis, Peedi Priidu oli, aga siisgi tema ei teinud ennast temaga tutvaks, waid kutsus teda aga nagu wöerast teekäisat oeda ja ütles: „söber, oled sina sänus? nob, istu selle puu wärjule maha ja sõ selle forwi seest kirsi marju, ni valju kui sa himustad, senni lähen mina ja teen sulle fa tüki leiba, siis wöid sa jälle edasi minna kui tahad.“ Möldre Jüri tundis teda kül, et tema Peedi Priidu oli, aga tema ei teadnud mite, et tema inimesestapja oli ja et Jumala kehiumõistmine juba teda lättie saamas oli. Ja oleks tema sedagi teadnud, siisgi oleks tema südamel suur rõõm fest olnud, et tema sündis oma waenlaelsele enne surma wuumse ihuliku sahutamise posuda. Se kirsi-söömine aga oli selle ärafadunud poja wuumne söömas-aeg. Veel olid kirsi marsjad hamba wahel ja waata suba olid ratsa soldatid aea taga, ja kui Priidu püsiti fargas ja tahvis joksu pista, lassis üks soldat püssiga kuuli tema südamest läbi, et ta maha langes, ja kirsi puu al oma hinge heitis. Soldatide peälk aga ütles: „Temale on täna nenda sündinud, kuid täma teisele teinud!“